

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 97.

Tredie Session.

35te Møde.

Onsdagen den 3die December.

(Forts.)

Schmann: Jeg vilde meget nødig forlænge Discusstonen, især da jeg allerede har haft Leilighed til at udtale min Mening; men efter det Spil, der fra alle Sider af Salen drives med Principspørgsmaalet, skal jeg dog tillade mig at tilbagefalde i Thingets Erindring, at denne Principmodsatning af den høitærede Krigsminister vistnok meget correct er blevet betegnet som Modsatningen mellem „den staaende Hær“ og „Almeenvæbningen“, og at dernæst det første Begreb, den staaende Hær — jeg har i denne Sag ingenlunde misforstaaet Krigsministerens Mening — er blevet modificeret derhen, at det er en Armeeor- ganisation, der indeholder enkelte Elementer af den staaende Hær, men som dog i sit hele Væsen er og i Danmark til alle Tider aldeles væsentlig maa være et Almeenvæbnings-Element — og da vil jeg bringe de Herrer i Erindring, at af alle de egentlig staaende Hærs- elementer, som vor Hær er i Besiddelse af, vil dette Forslag ikke borttage et eneste Snug, der bliver ikke en eneste fagmæssig, fra Barndoms- men af dannet, til Militairudvikling hengiven og til Militairbrug sit Liv opoffrende Officer, ikke en eneste fast eller paa Capitulation ansat, fort sagt, ikke en eneste fagmæssig dannet og til Krigsvæsenet som Profession sig hengivende Underofficer tilbageviist ved Forslaget. Det ligger allerede i vor Armeeor- ganisation, og er ogsaa klart udtalt i Planen af 1842 — og jeg drifter mig til at spaae, at det Samme vil blive Tilfældet i det store ubekendte X, hvortil der henvises —, at det er nødvendigt at supplere de faste militairmæssige Officerers Antal med Reserveofficerer, og det var ved

Krigens Udbrud en meget stor Ulykke, at det saa godt som kun var i Planen, at man havde Reserveofficerer, saa at man over Hals og Hoved maatte søge at skaffe dem tilveie ved en Uddannelse, der vistnok var langt kortere, end man kunde ønske, men som dog har viist at kunne frembringe meget brugbare Officerer. Det ligger ligeledes i Armeeor- ganisationsplanen, at man maa supplere de faste Underofficerers Tal ved Saadanne, som man udtager af den hele værnepligtige Masse efter en meget kort Uddannelse. Hvis det, jeg har tilladt mig at anføre som Modsatningen, nu virkelig er Modsatningen, saa rører Forslaget, som sagt, slet ikke ved noget Princip; thi det rører ikke en eneste Løddel af alt det af en staaende Hær, vi have i vor Armee, der ganske vist er en Folkestyrke, og der ganske vist ikke i Danmark vil kunne tilveiebringes saaledes, at vi nogenstunde kunde stille en virkelig staaende Hær i Marken. Det giver dernæst kun Midler i hænde til rigtig at uddanne og bedre at benytte de Elementer af Folkevæbningen, som allerede findes i Planen af 1842, og som Besynderhedernes Gang nu har givet en Udvi- sning, som vi ikke maae slippe, og som jeg aldeles bestemt paastaar vil komme igjen i dette store X, i denne Plan, som jo ikke engang ud- gaaer fra Krigsministeren selv. Sagen vilde, dersom han sagde: jeg har en Plan under Arbejde, som jeg vil forelægge, for mig stille sig ganske anderledes end nu, da den skal ud- arbejdes af en Commission, og da Krigsmini- sterens selv har erklæret, at han vel kjender nogle enkelte Stik af Planen, men at den i dens Heelhed endnu ikke er færdig, og alt- saa ikke kan kjendes af ham. Det er under disse Omstændigheder, jeg finder det hensigts- mæssigst at fremme denne Sag, fordi den ikke svækker det staaende Hær-Element i vor Ar-